

# RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

## ARREST

nr. 18.296 van 3 november 2008  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X  
Gekozen woonplaats: X  
  
tegen:  
  
de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

---

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE WAELE, die loco advocaat B. VAN PRAET verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het rijk binnengekomen op 25 april 2006 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.
2. Op 28 augustus 2006 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende een dringend beroep in op 29 augustus 2006. Hij werd gehoord op 17 april 2007, op 31 mei 2007 en op 1 april 2008.
3. Op 25 april 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 april 2008 aangetekend verzonden. De bestreden beslissing luidt als volgt:

### **"A. Feitenrelaas**

*U verklaarde een Iraans staatsburger te zijn, afkomstig uit Shiraz. Op 8 november 2000 vroeg u als minderjarige een eerste maal asiel aan samen met uw vader, (A. R. K.) (O.V. 5.044.329). Uw vader vreesde in Iran voor zijn leven omwille van zijn politieke activiteiten. In 2003, nadat uw vader twee negatieve beslissingen had gekregen, keerde hij samen met u terug naar Iran. Bij zijn aankomst op de luchthaven werd uw vader gearresteerd en gedurende een achttal uur vastgehouden. U weet enkel dat hij na het schrijven van een beloftebrief werd vrijgelaten. Daarna kregen jullie bij u thuis verspreid over een periode van vijf maanden een vijftal huiszoekingen door personen in burger, maar nooit werd iets gevonden. U vermoedt dat deze huiszoekingen te maken hadden met de politieke activiteiten van uw vader. Drie maanden na zijn terugkeer kon uw vader opnieuw beginnen werken bij de elektriciteitsmaatschappij waar hij vroeger reeds gewerkt had. Een tweetal maand later werd uw vader op missie gestuurd naar een dorpje nabij Shiraz voor een nieuwe elektriciteitsinstallatie. Op 4/05/1382 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met 26 juli 2003 Europese tijdrekening) werd uw vader tijdens zijn werk geëlektrocuteerd en overleed. Jullie vonden zijn overlijden verdacht omdat uw vader teveel ervaring had in de sector om zomaar een ongeval te krijgen. Bovendien zat er 20.000 volt op de leiding en kon men al vanop een afstand horen of de leiding aangesloten was. U bent ervan overtuigd dat, op het moment dat uw vader aan de elektriciteitspaal begon te werken, de elektriciteit terug werd aangesloten. Daarna zou men 24 uur gewacht hebben om het rapport van overlijden op te stellen en werd volgens u iets anders opgeschreven dan wat werkelijk was gebeurd. U meent dat uw vader werd vermoord omwille van zijn politieke activiteiten. U denkt dit omdat de baas van uw vader, (M.), een agent van het Ettela'at (ministerie van Informatie, geheime dienst) was en hij van de overheid de opdracht had gekregen uw vader te vermoorden. Bovendien zou uw vader na het ongeval nog enkele uren geleefd hebben maar jullie werden niet van het gebeurde op de hoogte gebracht. Een vriend van uw vader zei dat jullie vader vermoord werd, maar raadde jullie aan om niet naar de rechtbank te gaan omdat (M.) een gevaarlijke persoon is. Omdat jullie de waarheid wilden weten, nam uw moeder een advocaat onder de arm en diende een klacht in tegen de maatschappij. Na een eerste expertise kregen jullie het rapport van de experts, waarin vermeld stond dat de elektriciteitsmaatschappij schuldig was aangezien het werk altijd met drie arbeiders uitgevoerd moet worden en uw vader daar slechts met één arbeider was toen hij het werk uitvoerde. Na dit rapport moest (M.) normaliter gearresteerd worden, maar hij legde een eigendomsakte neer als borg. De elektriciteitsmaatschappij vroeg vervolgens een tegenexpertise. In het tweede rapport stond dat uw vader voor 35% schuldig was aan het ongeval en de maatschappij voor 65 %. De maatschappij was nog steeds niet akkoord en vroeg een derde expertise. In het derde rapport werd vermeld dat uw vader voor 60% schuldig was. (M.) had uw moeder ook een aantal keer bedreigd en eiste dat ze haar klacht introk, maar uw moeder weigerde dit. De chauffeur die bij het ongeval van uw vader aanwezig was, zei jullie dat hij niets kon zeggen omdat hij een familie had. Tevens zei hij tegen uw moeder dat, als ze op zoek zou gaan, wel de waarheid te weten zou komen. Na het derde rapport was uw moeder bijzonder kwaad en ging naar het ministerie van Arbeid. Uw moeder vertelde dat het verschil tussen het eerste en het derde rapport te groot was en dat ze dacht dat de experts omgekocht waren. Op een bepaald moment ontmoette ze (S. A.), een vriend van uw vader. Hij zei dat hij iemand kende bij het ministerie van Energie, (M. M.), die tegen betaling wel zou kunnen zeggen wat daadwerkelijk met uw vader gebeurd was. U en uw broer vertrokken naar Teheran met het nodige geld en de documenten, die jullie afgaven aan (M.). Daarna keerden jullie terug naar Shiraz. Op 26/01/1385 (15 april 2006) belde (M.) jullie op met het verzoek terug naar Teheran te komen. Daar aangekomen belde uw broer hem op, maar (M.) vroeg hem om niet meer op zijn GSM maar twee dagen later op zijn kantoor terug te bellen. Uw broer belde naar uw moeder om haar op de hoogte te brengen van de stand van zaken, maar niemand*

beantwoordde de telefoon. Daarna probeerde hij naar uw oma te bellen, maar telkens ze zijn stem hoorde haakte ze in. Ten einde raad belde uw broer naar jullie buurvrouw, die wist te vertellen dat er agenten uw moeder hadden meegenomen. Uw broer gaf het nummer van jullie oom (M.) aan uw buurvrouw en vroeg haar hem te contacteren met de mededeling dat jullie een paar uur later naar zijn schoonmoeder zouden bellen. Uw oom wist jullie te vertellen dat uw moeder gearresteerd was en uw oma een huiszoeking had gehad van Ettela'at. Uw oom zei dat jullie in Teheran moesten blijven. Daar zijn jullie gebleven tot uw oom jullie reis naar België geregeld had. U verliet Iran samen met uw broer, (K. E. K.) (O.V. 5.908.154) en via Turkije weken jullie naar België uit, waar jullie op 25 april 2006 aankwamen. Nog diezelfde dag vroeg u hier asiel aan. Na uw aankomst in België vernam u van uw oom dat uw moeder drie weken na haar arrestatie werd vrijgelaten nadat ze getekend had dat de eigendomsakte van (M.) mocht vrijkomen. Het bedrijf zou in beroep gegaan zijn tegen de derde beslissing en op basis daarvan heeft uw moeder een klacht ingediend in Isfahan. U weet niet wat de inhoud is van de klacht, u weet enkel dat het dossier in Isfahan nog steeds open is maar niemand is daar om er gevolg aan te geven. Omdat men het uw moeder enorm lastig maakte is ze naar Dubai vertrokken. U vernam nadien van uw moeder dat men tijdens haar hechtenis haar neus heeft gebroken. U bent in het bezit van een kopie van de eerste twee pagina's van uw boekje van burgerlijke stand. Ter staving van uw asielrelaas legde uw broer volgende documenten neer: een kopie van het boekje van burgerlijke stand van uw vader, een kopie van de aanvraag tot goedkeuring van een professionele missie voor uw vader, een kopie van een attest van het salaris van uw vader voor deze missie, een kopie van een attest van de elektriciteitsmaatschappij ter bevestiging van het feit dat uw vader sinds 01/01/1358 (21/03/1979) voor het bedrijf werkte, twee kopieën van de overlijdensakte van uw vader, afkomstig van het ministerie van Binnenlandse Zaken, een aanvraag tot getuigenis betreffende het overlijden en de erfenis van uw vader, een kopie van het ongevalrapport voor de verzekering, een kopie van een attest van het ministerie van Arbeid betreffende het ongeval van uw vader, een kopie van de resultaten van lijkschouwing op uw vader, drie kopieën van expertises naar aanleiding van het overlijden van uw vader, d.d. 24/08/1382 (15/11/2003), 25/12/1383 (15/03/2005) en 03/12/1384 (22/02/2006), een kopie van een vonnis, d.d. 23/06/1382, waarin de rechtbank zich onbevoegd verklaart, een kopie van de klacht van uw moeder, neergelegd bij het ministerie van Arbeid, een kopie van een attest van de Algemene Rechtbank van Shiraz dat het dossier nog steeds open is en er nog geen beslissing werd genomen, zes oproepingsbrieven van de Algemene Rechtbank te Abadéh, gericht aan uw advocaat, drie convocaties van de Algemene Rechtbank in Abadéh, gericht aan u en uw moeder en een sommatie de Algemene Rechtbank te Shiraz, gericht aan u en uw moeder, die allen handelen over de klacht van u en uw moeder tegen de elektriciteitsmaatschappij wegens onopzettelijke doding.

## **B. Motivering**

Er dient te worden opgemerkt dat wat u betreft niet besloten kan worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat ik in het kader van de asielaanvraag van uw vader, (A. R. K.) (O.V. 5.044.329), een bevestigende beslissing van weigering van verblijf heb genomen omdat zijn aanvraag bedrieglijk was. Uw vader verklaarde Iran te hebben verlaten omdat hij, omwille van zijn politieke activiteiten, vervolgd werd door de Iraanse autoriteiten. Echter, er werden ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld tussen zijn opeenvolgende verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal in verband met de door hem aangehaalde asielmotieven, waardoor de geloofwaardigheid ervan volledig ondermijnd werd. Bijgevolg kon er ook

*geen geloof meer gehecht worden aan de politieke activiteiten van uw vader. Uw bewering dat uw vader net omwille van voornoemde activiteiten werd vermoord (gehoren CGVS I p. 9 en II p. 15), kan dan ook niet weerhouden worden.*

*Bovendien blijkt nergens uit de door u neergelegde documenten dat er ook maar enigszins sprake is van kwaad opzet bij het tragische overlijden van uw vader. Uit alle medico-legale expertises blijkt dat uw vader het slachtoffer werd van een louter werkongeval. Bovendien blijkt uit deze documenten eveneens dat uw moeder alle mogelijke rechtsmiddelen kon aanwenden om eventuele verantwoordelijken aan te klagen. Een lijkschouwing werd uitgevoerd en uw moeder kon probleemloos in beroep gaan tegen de bevindingen van de gerechtelijke experts (zie documenten). Voorts verklaarde de Algemene Rechtbank van Abadéh Tachké zich weliswaar onbevoegd in de zaak, maar verwees zij de zaak wel door naar de bevoegde rechtbank in Shiraz (zie vonnis d.d. 23/06/1382 – 14 september 2003). Uit het feit dat de opeenvolgende expertises en tegenexpertises verschillende percentages van verantwoordelijkheid bij uw vader en zijn werkgever leggen, kan niet zonder meer een oneerlijke behandeling worden afgeleid, temeer daar alle experts eensluidend zijn over de manier waarop uw vader is overleden. Uw bewering dat de expertises niet wettelijk zijn verlopen omdat bij de derde expertise slechts vier in plaats van de wettelijk voorziene vijf experts aanwezig waren (gehoor CGVS III p. 4), stemt niet overeen met de door u neergelegde documenten. Uit het verslag van de derde expertise, d.d. 03/12/1384 (22 februari 2006), blijkt immers dat het onderzoek wel degelijk door vijf experts werd gevoerd.*

*Daarenboven dient er op gewezen te worden dat u er niet in geslaagd bent enig overtuigend (begin van) bewijs van de beweerde arrestatie en vervolging van uw moeder (gehoren CGVS I p. 11 en II p. 12) en/of het feit dat u en uw broer door de autoriteiten werden gezocht (gehoor CGVS III p. 3-4), aan te brengen. In dit verband dient toegevoegd te worden dat u nauwelijks enig detail kon verstrekken over de arrestatie van uw moeder of haar vlucht naar en haar verblijf in Dubai. Zo weet u niet waar uw moeder werd vastgehouden, of ze voor een rechter is verschenen en of er voorwaarden aan haar vrijlating waren verbonden (gehoor CGVS III p. 3 en 5). U weet ook niet waar uw moeder precies verblijft in Dubai, noch wat ze daar precies doet (gehoor CGVS III p. 2 en 3). Evenmin kon u meer informatie verstrekken over het feit dat uw moeder een beroep zou aanhangig gemaakt hebben tegen de derde expertise (gehoor CGVS III p. 4). Niettegenstaande u nog steeds via e-mail contacten hebt met uw oom, liet u na te informeren naar de verdere stand van zaken in verband met de door uw moeder aangespannen beroepsprocedure of over de huidige verblijfssituatie van uw moeder in Dubai (gehoren CGVS II p. 5 en III p. 2). Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u denkt dat uw oom niet meer informatie heeft dan u (gehoor CGVS III p. 5), is onvoldoende. U verklaarde immers zelf dat u gewoon geen vragen heeft gesteld over wat uw moeder na haar arrestatie is overkomen (gehoren CGVS II p. 2 en III p. 5). U beweerde voorts dat uw oom u via mail op de hoogte had gebracht van de klacht van uw moeder tegen de elektriciteitsmaatschappij naar aanleiding van de derde expertise. Om die reden werd u dan ook gevraagd de mails van uw oom op het Commissariaat-generaal neer te leggen (gehoor CGVS II p. 4). U liet dit echter na te doen. U gaf als reden voor deze nalatigheid dat u de mails niet meer had omdat u die steeds onmiddellijk na ontvangst wist. U verklaarde dit te doen omdat het een gewoonte is van jullie en omwille van hackers (gehoor CGVS III p. 2). Het feit dat u significante gegevens over het verloop van de zaak in Iran en het verblijf van uw moeder in Dubai niet heeft proberen achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van de kern van uw vrees, is geenszins in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een kandidaat-vluchteling kan immers*

*redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn/haar relaas.*

*Hier dient nog aan toegevoegd te worden dat ik inzake de asielaanvraag van uw broer, (K. E. K.) (O.V. 5.908.154), eveneens heb besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.*

*Uw boekje van de burgerlijke stand en de door uw broer neergelegde kopie van het boekje van de burgerlijke stand van uw vader en de werkattesten van uw vader kunnen geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen aangezien die enkel uw identiteit en afkomst en die van uw vader en de beroepsactiviteiten van uw vader kunnen aantonen en deze feiten en elementen op zich helemaal niet betwist worden. De overlijdensaktes van uw vader, de aanvraag tot getuigenis betreffende het overlijden en de erfenis van uw vader, het ongevallenrapport voor de verzekering, een attest van het ministerie van Arbeid betreffende het ongeval van uw vader, het resultaat van de lijkschouwing op uw vader, de drie expertises, een vonnis, d.d 23/06/1382, waarin de rechtbank zich onbevoegd verklaart, de klacht van uw moeder neergelegd bij het ministerie van Arbeid, een attest van de Algemene Rechtbank van Shiraz dat het dossier nog steeds open is en er nog geen beslissing werd genomen, zes oproepingsbrieven van de Algemene Rechtbank te Abadéh, gericht aan uw advocaat, drie convocaties van de Algemene Rechtbank in Abadéh, gericht aan uw moeder en uw broer en een sommatie van de Algemene Rechtbank te Shiraz, gericht aan uw broer en moeder, die allen handelen over de klacht van uw broer en uw moeder wegens onopzettelijke doodslag, bevestigen dat uw vader is overleden tengevolge van een werkongeval en dat uw broer en moeder een procedure hebben aangespannen om de elektriciteitsmaatschappij aansprakelijk te stellen. Ook deze feiten worden op zich niet betwist.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

## **2. Ten gronde.**

1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het algemeen rechtsbeginsel betreffende de materiële motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat er een aantal elementen zijn die laten vermoeden dat er wel degelijk sprake is van kwaad opzet bij de dood van zijn vader. Verzoeker stelt dat zijn vader naar België was gevlucht omdat hij vervolging riskeerde wegens zijn politieke activiteiten in Iran. Nadat zijn aanvraag werd geweigerd en hij naar Iran was teruggekeerd, werd zijn vader onmiddellijk na zijn aankomst gedurende acht uur vastgehouden en hij werd pas vrijgelaten na het afleggen van de belofte dat hij geen functie van ‘vakbondsvoorman’ meer zou bekleden. In de periode volgend op de vrijlating werd de woning van het gezin van verzoeker vijf keer doorzocht. Verzoekers vader, die zijn politiek engagement moeilijk kon laten varen, besloot opnieuw vakbondsleider te worden. Vervolgens kreeg hij van zijn werkgever de opdracht een taak uit te voeren die normalerwijze dient te worden uitgevoerd door drie werknemers. Verzoekers vader kreeg de opdracht een elektriciteitskabel waar normalerwijze 20.000 Volt doorstroomt te installeren. Als ervaren vakman zou hij al van op enige afstand gehoord hebben dat er stroom op de kabel zit en zou hij dus het werk niet hebben aangevat. Volgens verzoeker staat het dus vast dat iemand opzettelijk de stroom weer heeft ingeschakeld op het ogenblik dat

zijn vader de kabel herstelde. Wat de drie expertises betreft, stelt verzoeker dat men zich moeilijk van de indruk kan ontdoen dat bepaalde instanties zich hebben gemengd in de expertise, te meer daar de graad van aansprakelijkheid van het bedrijf bij elke expertise daalt. Verzoeker meent dat de Commissaris-generaal het beginsel van de materiële motivering schendt door te oordelen dat er geen sprake is van enig opzet bij het overlijden van verzoekers vader.

2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de kandidaat-vluchteling zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn asielaanvraag gerechtvaardigd is. In de mate van het mogelijke moeten stavingstukken worden aangebracht. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals omstandig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Noch de Commissaris-generaal noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.
3. Uit het administratief dossier blijkt dat in het kader van de asielaanvraag van verzoekers vader werd besloten dat omwille van ernstige tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen geen geloof kon worden gehecht aan zijn politieke activiteiten. Verzoeker brengt thans ook geen bewijzen aan van zijn vaders beweerde politieke activiteiten zodat zijn bewering dat zijn vader net omwille van voornoemde activiteiten werd vermoord evenmin geloofwaardig is. Verder kunnen de documenten die door verzoekers broer (dossier nr. RvV 26.418) werden neergelegd op geen enkele wijze de bewering staven dat er ook maar enigszins sprake zou zijn van kwaad opzet bij het overlijden van zijn vader. Integendeel, uit alle expertises blijkt dat zijn vader het slachtoffer werd van een louter werkongeval. Verder blijkt uit de bijgebrachte stukken dat zijn moeder alle mogelijke rechtsmiddelen kon aanwenden om eventuele verantwoordelijken aan te klagen. Een lijkschouwing werd uitgevoerd en verzoekers moeder kon probleemloos in beroep gaan tegen de bevindingen van de gerechtelijke experts. Uit het feit dat de opeenvolgende expertises en tegenexpertises verschillende percentages van verantwoordelijkheid bij verzoekers vader en zijn werkgever leggen, kan zoals terecht in de bestreden beslissing wordt gesteld, niet zonder meer een oneerlijke behandeling of een inmenging van overheidsinstanties worden afgeleid temeer daar alle experts eensluidend zijn over de manier waarop verzoekers vader is overleden. Tot slot slaagt verzoeker er niet in enig overtuigend begin van bewijs bij te brengen van de beweerde arrestatie en vervolging van zijn moeder en/of van het feit dat hij en zijn broer door de autoriteiten zouden gezocht worden.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het herhalen van zijn asielmotieven en het uiten van blote beweringen, dewelke loutere speculaties en ongefundeerde hypothesen zijn omtrent de omstandigheden waarin zijn vader het leven heeft gelaten. Hij brengt echter geen concrete en pertinente elementen aan die de vaststellingen van de Commissaris-generaal, die steun vinden in het administratief dossier, kunnen weerleggen of ontkrachten. Verzoeker slaagt er derhalve niet in een persoonlijke en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie aan te tonen.

4. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de formele motiveringsverplichting, voert verzoeker aan dat hij het raden heeft naar de redenen

waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Verzoeker meent dat hij op voldoende wijze heeft aangetoond dat hij een ernstig risico loopt op vervolging bij zijn terugkeer. Hij verwijst hiervoor in de eerste plaats naar zijn asielrelaas. Verder voert hij aan dat in Iran zeer vaak vervolging plaatsvindt ten aanzien van terugkerende vluchtelingen. Hij haalt in dit verband twee voorbeelden aan, waaronder zijn vader, van uitgeprocedeerde Iraniërs die zelf slechts geringe politieke acties hadden ondernomen maar die desalniettemin bij hun terugkeer werden gearresteerd, opgesloten en vervolgd. Verder stelt verzoeker dat in de bestreden beslissing zelf wordt toegegeven dat er bepaalde sancties worden getroffen tegen politieke opposanten, wat volgens verzoeker op zichzelf reeds voldoende aantoont dat er wel degelijk voor terugkerende asielzoekers sprake is van schendingen van mensenrechten.

5. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal in het eerste deel van de beslissing op uitgebreide wijze de verklaringen van verzoeker uiteenzet. Vervolgens worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De Commissaris-generaal concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is derhalve genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen.
6. Verzoeker beroept zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vooreerst op dezelfde gronden als voor zijn asielaanvraag. Naar aanleiding van het onderzoek van het eerste middel werd echter reeds vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vader werd vermoord omwille van diens beweerde politieke activiteiten, noch dat zijn moeder werd gearresteerd noch dat hijzelf en zijn broer door de autoriteiten zouden worden gezocht. Bijgevolg kan verzoeker zich evenmin baseren op de elementen die aan de basis van zijn asielrelaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verder is verzoekers betoog dat ook “gematigde” opposanten, die slechts geringe politieke acties hebben ondernomen, het risico lopen om aan vervolging en/of zeer ernstige represailles te worden blootgesteld in casu niet dienend, aangezien verzoeker zelf nooit lid of sympathisant is geweest van een politieke partij en dus nooit politieke activiteiten heeft ontwikkeld (administratief dossier, stuk 10, p. 4). Volledigheidshalve merkt de Raad op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, in de bestreden beslissing nergens wordt gesteld dat er bepaalde sancties worden getroffen tegen politieke opposanten zodat de argumentatie dienaangaande in het verzoekschrift feitelijke grondslag mist.

Tot slot wijst de Raad erop dat ook zonder de noodzaak van het bewijs van een “individuele” bedreiging, een aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus niet louter naar een algemene toestand in het land van herkomst kan verwijzen, maar hij enig verband met zijn persoon aannemelijk moet kunnen maken. Om deze reden volstaat een loutere verwijzing naar de bestaande situatie in Iran op het vlak van

mensenrechten niet bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming. Het reëel risico dient immers steeds in concreto te worden aangetoond en verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Hij toont bijgevolg niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

7. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 3 november 2008 door:

mevr. M.-C. GOETHALS,      wnd. voorzitter,  
                                         rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. SMETS,              toegevoegd griffier.

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**A. SMETS.**

**M.-C. GOETHALS.**